

בעלון זה נעסוק בתוכן שיעור מס' 732 במדרשת "פרינה יקצורו", מיסודו של מו"ר הגאון רבי יעקב אדלשטיין זצ"ל השיעור נמסר ברמת השרון ברחוב הקוצר 2, השבוע יתקיים השיעור ביום ב' בשעה 19:00. השיעור מועבר גם בזום, מספר הפגישה: 977999777, סיסמת כניסה: 777.

עלון מס' 621 שנה י"ג העלון מוקדש לע"נ דינה בת זיסקו ושרה - ט"ז איר ז"ל י' איר תשפ"ג

אמר - תוכן ענייני הפרשה

999 פ' 291

בפרשת אמר יש 24 מצות עשה, ו-39 מצות לא תעשה. החלק הראשון של הפרשה עוסק בקדושת הכהנים. ובחלק השני עוסקת הפרשה במצוות המועדים והחגים בימות בשנה וקרבתיהם.

כתוב בפרשה (כב, לב): "ולא תחללו את שם קדשי ונקדשתי בתוך בני ישראל", פסוק זה עוסק בחלול השם. וברש"י: "מסור עצמך וקדש שמך", וכן מפרש הרמב"ן "מצות עשה, שנקדש את שמו במצוות ליהרג עליהן ולא נעבור". המתנהג בדרך הגורמת לאנשים להוקיר את התורה ולומדיה - קידש את השם.

מובא ב'ספר יראים' לרבינו אליעזר ממיץ תלמידו של רבנו תם ז"ע: "ומקרא זה נוקב ויורד עד תהום, ובפירוש לאו זה ידו כל הדווים, כי חילול השם ישנו בכמה דרכים ואין להם שיעור, שכל המבזה אפילו מצוה אחת ומיקל כלל בכבוד שמים נקרא מחלל את השם. ואם הוא לומד תורה צריך שישמור עצמו מן הכיעור ומן הדומה לו ושלא יבוא לידי חשד שלא יאמרו עליו דבר רע. ואם לא עשה כן נקרא מחלל את השם"!!! "החפץ חיים" ז"ע היה חוזר ומשנן את דברי ה"יראים" הללו, ופעמים רבות דמעות זלגו מעיניו. והיה אומר לבני הישיבות, שהרבה דברים שמעיקר הדין מותר, אולם על בן תורה להיזהר לבל יהיה חילול השם מחמת ההמון שאינם יודעים ההיתר. לכן היה מחמיר על עצמו לבל ידלג בתפילה, וכאשר איחר פעם היה מנהגו להמתין למניין השני, או לילך לבית כנסת אחר להתפלל בציבור...

כן מסופר, כי החפץ חיים ז"ע סבל מחולי מעיים, והיה פעמים שלא יכל להתפלל, אבל מתוך שחשש לחילול השם, היה בא לבית הכנסת, עושה עצמו כמתפלל, אף היה אומר בקול "המעריב ערבים"!!! ... אירע פעם אחת שהתאחר בסיבת מחלתו, היה דופק אחר התפילה על העמוד ומודיע את סיבת איחורו לתפילה, כדי שלא יהיה חשש כשלהו לחילול השם!!! פעם קרה שבגלל מחלתו איחר לתפילה בבית מדרשו והלך להתפלל במקום אחר, אך בדרכו נעצר ליד כל אחד והסביר את הסיבה לאיחורו. כשנשאל מדוע טורח לתרץ את עצמו לפני כל, ענהו, כיוון ורוב האנשים אינם רגילים ללמד זכות על חבריהם, חייב הוא לעשות כן בכדי למנוע חשש של חילול השם"!!!

להלן סיפור מאלף על הרה"ק ה'בית ישראל' מגור ז"ע, כשהלך פעם בהשכמה ברחובות חיפה שם היה שוהה לפעמים. נעצר על יד רמזור אדום. אותה שעה הכבישים היו ריקים מכלי רכב, עמדו שם פועלים שעבדו בכביש. אחד מהם התרגש למראה צורתו הקדושה, והפטיר לעומתו: "רבי! אינך צריך להימנע מלעבור ברמזור אדום בשעה כזו, הרי הכביש ממילא ריק"!!! עם זאת, ה'בית ישראל' חיכה עד שאור הרמזור יתחלף לירוק, ורק אז עבר. בחצותו את הכביש שמע את הפועל מפטיר לחברו בהתפעלות: "אתם רואים, זה רב! גם כאשר לא רואים את מעשיו, בחשכת הלילה, הוא נוהג כמתחייב על פי חוק"!!!

ה'בית ישראל' פנה למשמש שהתלווה אליו ואמר לו: "אתה שומע, מה שהפועלים אומרים? כיום לא נשאר לנו מאומה כי אם לעשות קידוש ה' ולמנוע חילול השם"!!! והנה, בפסוק: "ונקדשתי בתוך בני ישראל", מהאותיות האמצעיות בני ישראל - יוצאת המילה "נר", שנאמר: "נר ה' נשמת אדם" (משלי כ, כז), נוציא את האותיות 'נר', ישארו האותיות: "בי יש אל-ל'! דהיינו, בנשמה של כל יהודי מתגלה ומושרת בתוך בני ישראל - לקדש את השם יתברך.

מאת

א. הלכות קדושת הכהנים וישראל:

- א. איסור על הכהן להיטמא למת (מלבד שבעה קרובים).
 - ב. איסור עשיית קרחת ושריטה, כצער על פטירת מת.
 - ג. איסור גילוח פאות הראש והזקן.
 - ד. איסור לכהן לשאת אשה שאינה ראויה לקדושת הכהונה.
 - ה. מצוה על ישראל לנהוג כבוד וקדושה בכהנים.
 - ו. קדושתו המיוחדת של הכהן הגדול ביחס לטומאת המת, (ובהלווית המת) ובנישואין (כא, י-טו).
 - ז. מומים שבגוף הפוסלים את הכהנים מלהיכנס למשכן, ולהקריב קרבנות (כא, טז-כד).
 - ח. איסור אכילת קדשים לטמא ולזר (כב, א-ט).
 - ט. המותרים והאסורים באכילת תרומה וקדשים (כב, י-טו).
 - י. המומים הפוסלים בהמות מלהקריבן לה' (כב, יז-כה).
 - יא. זמן הבהמה להקדש, ולשחיטה. ואיסור נותר (כב, כו-לג).
- ב. מצוות המועדים והחגים בימות בשנה וקרבתיהם:
- א. אזהרה על השבת (כג, א-ג).
 - ב. הקרבת הפסח ביום י"ד ניסן, וקרבת ימי הפסח (ח-ד).
 - ג. מצות הקרבת קרבן העומר, ומצות ספירת העומר.
 - ד. הבאת שני הלחם מחיטה חדשה, בחג שבועות ('חג הביכורים') עם קרבנותיהם (כג, טו-כא).
 - ה. הלכות הקציר - מתנות עניים: פאה ולקט (כג, כב).
 - ו. יום זכרון תרועה - ראש השנה (כג, כג-כה).
 - ז. יום כיפורים: התענית בו, קדושתו ומצוותיו (כג, כו-לב).
 - ח. דיני חג הסוכות - לולב, ומיניו, וסוכה (כג, לג-מד).
 - ט. סידור המנורה בכל יום, ולחם הפנים בשבת (כד, א-ט).
- ג. המשך הלכות התורה:
- א. מעשה המגדף - החטא ועונשו (כד, יז-יט).
 - ב. דיני נזיקין של מכה אדם או בהמה (כד, יז-כב).
 - ג. קיום מצות עונשו של המגדף (כד, כג).

"בן האשה הישראלית" (כד, יא)

כתב הבן איש חי זיע"א (בן יהודע, ברכות נה): הטעם שאומרים שם אמו של האדם ולא שם אביו, אומרים העולם כי אמו ודאית יותר מאשר אביו, כי ברור שהיא ילדה אותו, ולא ניחא לי בטעם זה, שאדרבה יש בזה חילול כבוד לאביו שמזלזל בו ועושהו כספק אביו. וכתב מרן רבנו עובדיה יוסף זצ"ל: והנה נעלם מעיניו הבודלח של ה'בן איש חי' לפי שעה דברי הזוהר הקדוש (לך לך פ"ד) וז"ל: והושיעה לבן אמתך וכי לא הוה בריה דישי עד דאיהו אמר שמא דאמיא ולא דאבוה, אלא אוקימנא כד ייתי בר נש לקבל מילה עילאה לאדכרה, בעי למהך במילה דאיהו ודאי, ועל דא אדכר לאימיה ולא לאבוי, עכ"ל. (תרגום - והושיעה לבן אמתך, וכי לא היה דוד המלך בנו של ישי, ומדוע מייחס עצמו לאמו ולא לאביו? אלא ביארנו שכאשר יבוא האדם להזכיר עצמו לקבל דבר עליו, צריך הוא לבוא בדבר שהוא ברור וגם ודאי, ולכן הזכיר דוד את עצמו ואת אמו ולא הזכיר שם אביו). [מאור ישראל, ח"א ברכות נה]

**"שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי
שַׁבַּת שַׁבְתוֹן מִקְרָא קֹדֶשׁ כָּל מְלָאכָה לֹא
תַעֲשׂוּ שַׁבַּת הוּא לָהּ בְּכָל מוֹשְׁבֵיכֶם"** (כג, ג)

מעלת השבת – סיפור מדהים

נאמר במדרש: תני רבי שמעון בר יוחאי: אמרה שבת לפני הקב"ה רבנו של עולם! לכולן יש בן זוג ולי אין בן זוג. אמר לה הקב"ה כנסת ישראל היא בן זוגך. וכיוון שעמדו ישראל לפני הר סיני, אמר להם הקב"ה זכרו הדבר שאמרתי לשבת, כנסת ישראל היא בן זוגך. היינו דיבור "זכור את יום השבת לקדשו" (בראשית רבה יא ט).

נמצאנו למדים שהשבת היא "בת זוג" לעם ישראל, שבלעדיה נשאר היהודי בודד ושומם, כי כמו שכל אדם זקוק לבת זוג שתטפל בו ותעמידו על רגליו ובלעדיה חייו אינם חיים, כמו כן עם ישראל, השבת שהיא בת זוגם מעמידה אותם על רגליהם ומשרה בהם חיים של אושר ושלוה, חיים שהם מעין עולם הבא. אמרו רבותינו ז"ל "יותר מששמרו ישראל את השבת - השבת שמרה על ישראל". כלומר, אדם שמשתדל לכבד את השבת ולהתנהג בה כראוי: שירי שבת, סעודות, לימוד תורה, מנוחה - זוכה שהשבת מאירה עליו ומגינה עליו במשך כל ימות השבוע.

מעשה מדהים הקשור לשמירת שבת, הרעיש את העולם היהודי בשנת תשע"ד, שמלווה בד-בבד בפרשה טראגית של היעלמותו המוזרה והתמוהה של מטוס נוסעים של חברת "מלזיה איירליינס", המטוס נשא 239 נוסעים ואנשי צוות. סיפור היעלמותו של מטוס הבואינג של חברת התעופה המלזית היכתה בתדהמה את כל העולם, שעקב אחר החיפושים הקדחתניים, שבוצעו ע"י מדינות רבות.

לבסוף, לאחר 16 ימי חיפושים שלא הניבו תוצאות, הודיעו שלטונות מלזיה את ההודעה הטראגית הבאה: "אנחנו נאלצים לקבוע, מעבר לכל ספק הגיוני, כי המטוס שהיה בטיסה mh370 התרסק בדרום האוקיינוס ההודי. אף אחד מהנוסעים ואנשי הצוות לא שרד. כולם מתו, גופותיהם לא נמצאו עד היום". סיבת האסון כנראה לא תפוצח לעולם, אך בקהילה החרדית באמריקה ישנה התרגשות עצומה עקב סיפור השגחה מרתק בפרשה זו.

בלוגר (כותב מאמרים) באתר האינטרנט "דנז' דילז" מדווח, כי מספר ימים לפני הטיסה, התקשר למשרד נסיעות איש עסקים יהודי שביקש לטוס ממלזיה לבייג'ינג' שבסין במטוס בואינג 777 החדש.

הוא שמע כי מחיר הטיסה הינו משתלם ביותר עבורו, וביקש מסוכן הנסיעות להזמין עבורו כרטיס טיסה. לתדהמתו ענה לו הסוכן כי הוא לא מוכן למכור לו כרטיס טיסה. 'מה זאת אומרת?! מחובתך לאפשר לי לקנות כרטיס טיסה!' התקומם איש העסקים.

הסוכן, שהיה יהודי, אך בשונה מאיש העסקים היה שומר תורה ומצוות, אמר ללקוח בהחלטיות: 'דע לך, כי אני שומר תורה ומצוות, ואומנם עבודתי היא סוכן נסיעות, אך מכיוון שאני מגלה כעת שמועד הטיסה הוא בשבת, הרי לא אאפשר לך לקנות את הכרטיס, ולא אגרום לך לחלל את השבת. לכן איני יכול למכור לך כרטיס טיסה זו. אם אתה מתעקש, עליך לרכוש את הכרטיס בעצמך ישירות מהחברה או מסוכן אחר. אני לא אמכור לך!'

איש העסקים היהודי נדהם מסירובו העיקש של הסוכן,

שמוכן לוותר על לקוח בגלל קדושת השבת, אך לא התייאש. הוא פנה לבצע את הקנייה בעצמו, ובעודו עושה דרכו לשדה התעופה לדלפק החברה המלזית, החל מהרהר שוב ושוב כיצד יתכן שהסוכן הדתי עשה מעשה שכזה רק למען קדושת השבת... לאחר זמן קצרצר החליט בלב שלם. 'אני מוותר על הטיסה המיועדת לשבת ואטוס בטיסה שלאחריה'. הוא שלח מייל משדה התעופה לסוכן הנסיעות הדתי לשמח אותו, כי בזכותו הוא מוותר על הטיסה בשבת: 'ברכות משדה התעופה LAX. יש לי עוד 55 דקות לעלייה על טיסת הביניים שלי. אני חושב מחדש על התוכנית. אתה צודק שאני צריך להתחשב יותר בדת. לכן אני אסתדר ואבטל את הטיסה של הלילה - שבת - מקואלה (בירת מלזיה) לסין. אשאר בקואלה ואשמח להמלצות לארוחה בליל שבת.'

הסוכן קיבל את המייל והיה מאושר מאוד. וברכו על החלטתו ואיחל לו כל טוב. לאחר יומיים מתעורר בבוקר איש העסקים ושומע בתקשורת כי אבדו בפתאומיות עקבותיו של המטוס המלזי וכי יתכן שטבע באוקיינוס ההודי או נחטף ע"י טרוריסטים (כך לפחות קיוו, לאחר שהתברר ששניים מהנוסעים היו בעלי דרכונים מזוייפים). ההיעלמות הפכה משעה לשעה יותר ויותר בלתי ניתנת לפיצוח, לאחר שהתגלה מה היה תוואי המטוס לפי אותות הלוויינים, וזו הפכה בן-רגע לפרשה המסתורית ביותר בהיסטוריית התעופה העולמית. אמצעי חיפושים משוכללים ומתקדמים ביותר שגוייסו ממדינות רבות, לא הצליחו לאתר אפילו שביב כנף או את שברי המטוס עד עצם היום הזה.

איש העסקים היה נרגש ומבוהל. הוא מיהר לשלוח מייל לסוכן הדתי וזה תוכנו: "אלוקים אדירים! אתה שמעת מה שקרה לטיסה mh370??? אני לא יכול להפסיק לחשוב על זה! זה נס אמיתי! אתה מציל חיים אמיתי! אני לא יכול לחשוב יותר. נדבר בשבוע הבא. לא יודע איך להודות לך". הסוכן הגיב: "אני כל כך שמח בשבילך. לא אני מציל החיים, אלוקים והשבת הצילו את חיידך. אתה חייב להם!"

הבלוגר שחשף את הסיפור הזה, מצורפים צילומי מסך מתכתובות המייל שבין איש העסקים לסוכן. הבלוגר הביע את התרגשותו וכתב: "יותר מששמרו ישראל את השבת - השבת שמרה על ישראל".

נחזק את בני משפחתנו בשולחן השבת, כי זכות גדולה היא זו לשמור את השבת, אשר בעבורה זוכה האדם לשמירה, ברכה והצלחה לכל ימות השבוע. כמה אנו צריכים להיות מאושרים ששומרים אנו את השבת. נמשיך להתעלות ולחזק את השבת!

[ע"פ ברכת דוד]

"וְלֹא תַחַלְלוּ אֶת שֵׁם קֹדֶשִׁי" (כד, לב)

סיפר הגה"צ רבי משה אהרן שטרן זצ"ל: כאשר הוקם בשנת תשכ"א בנין חדש ומפואר לישיבת גייטסהד באנגליה, התנגדו לבניה מספר גוים מתושבי השכונה. הם החתימו "עצומה" לרשויות שלא יאשרו את הבניה. הם פנו קודם כל לכומר שגר בשכנות לישיבה כדי שיחתום. אך לתדהמת ביקשם הכומר לבטל את ה"עצומה" ונימוקו עמו: "מחבב אני מאוד את תלמידי הישיבה ואני מתפעל מהם... בכל שנות מגורי במקום הזה, רואה אני את התלמידים עסוקים בלימודיהם ולא נתקלתי במקרה אחד בו תלמיד ירים יד על חברו או כל התנהגות שלילית מצידם. נאים הם בהליכותיהם! מקנא אני בהם! לנו אין נוער כזה..."

[המשגיח דקמניץ]

שִׁבְתָּ הִיא לָהּ בְּכָל מוֹשְׁבֵיכֶם (כג, ב)

שאלה נשאל רבי יצחק זילברשטיין שליט"א: השבוע עברנו דירה לשכונה חדשה, בה מתגוררות משפחות שעדיין אינן שומרות תורה ומצוות. בשבת הראשונה, באמצע סעודת שבת, כאשר ששרנו שירי שבת כל המשפחה יחד, אנו שומעים דפיקות בדלת. בפתח עמדו שני שוטרים חמורי סבר, ובפיהם תלונה חמורה: קיבלו תלונה שיש כאן רעשים ומוזיקה מחרישת אוזניים! השעה היתה שמונה ורבע בערב.

השוטרים, שהבינו מיד שאנו רק יושבים סביב שולחן שבת ושרים שירי שבת, עזבו את המקום. לאחר שעשינו בירור מי התלונן עלינו למשטרה, נודע לנו כי שכנה הגרה בסמוך הינה 'אנטי דתית' עד מאוד, והיא איימה עלינו שתמשיך להתלונן ולהזמין משטרה גם בשבוע הבא וגם בשבוע שלאחר מכן וכך בכל שבוע, עד שיימאס לנו, ונעבור דירה...

שאלתנו היא: א. האם מותר לנו לשיר שירי שבת, כשאנחנו גורמים על ידי כך לחילול שבת ע"י השוטרים הרי השוטרים לא יודעים שקוראים להם על 'תלונת שווא', והם נאלצים לבוא כאשר מתלוננים על הפרעות מצד שכנים?

ב. אנחנו עוסקים גם בקירוב רחוקים, ומידי שבת אנחנו מארחים בסעודת שבת גם אנשים שעדיין רחוקים משמירת תורה ומצוות, הרוצים לראות כיצד נראה שולחן שבת, ואנו חוששים, שכאשר הם יראו את השוטרים המגיעים ואת המריבה עם השכנה, הדבר יגרום להם, חלילה, להתרחק. האם צריך לחשוש לכך, ולא לשיר זמירות שבת?

תשובה: לפני כארבעים שנה הלכתי יחד עם קהילת 'רמת אלחנן' לפתח תקווה, כדי לעזור לרבי ברוך שמעון סלומון זצ"ל להפגין נגד המגמה של ראש העיר לפתוח חנויות בשבת בפרהסיא. באמצע הדרך עצר אותי יהודי תלמיד חכם, ושאל אותי כיצד הורו גדולי ישראל ללכת להפגנה, והרי ידוע שיבואו שוטרים ויחללו שבת, ונמצא שמצד אחד אנו רוצים להפגין נגד חילולי שבת, ומצד שני אנו גורמים לחילול שבת המוני לשוטרים שיכולים היו להיות בזמן זה ספונים בבתיהם. עליתי ל'לשכת הגזית' - אל מו"ח הגר"ש אלישיב זצ"ל, ושאלתי אותו את השאלה, והוא השיב לי שאין מטרת ההפגנה לאפרושי מאיסורא של החוטאים, או מדין מצות תוכחה, אלא מטעם שלא יהא מכשול לדורות, ולא ייגררו אחריהם, ולא תהיה השבת נדרסת ברבים, ויש בזה משום העמדת הדת על תילה, וכל מצווה שמסרו ישראל נפשם עליה - נתקיימו בידם, כמבואר בגמרא (מסכת שבת קל), ואם כן חייבים להפגין כדי שלא תתחלל השבת בפרהסיא, ולמרות שיש בזה מכשול של שוטרים והנלווים עליהם, לא חיישינן לזה.

והוספנו על כך משל לאדם שגנב מתנפל עליו, וזועק להצלה, וע"י זה יגיעו גם שוטרים שיחללו בבואם את השבת, האם הדבר אסור בגלל "לפני עיוור"? נראה שמותר לו לצעוק, ואינו חייב לשתוק, ומה שיגיעו שוטרים, שלא הוא הזמינם - אין בזה חטא לצעוק, מכיוון שאינו חייב לוותר על הצלתו מהגנב בגלל חטא של שוטרים שלא הוא הזמינם ולא ביקשם שיבואו. וראיה לכך משו"ת מהר"ל דיסקין (קונטרס אחרון סימן קמ"ה) שכתב שאין אדם חייב להפסיד מכספו כשהלה מכריחו ליתן לו דבר עבירה, ואין בזה משום "לפני עיוור", ואפילו כשיצטרך לעבור על תקנתא דרבנן - לא יעבור, ואין לחשוש משום 'לפני עיוור', והוכיח זאת מהגמרא (מסכת כתובות ג:) שהקשתה למה ביטלו חז"ל התקנה שבתולה נשאת ליום הרביעי משום ההגמון, לדרוש להו דאונס שרי? ותמוה איך מותר לדרוש להן כך, הרי בזה מכשילים ההגמון, שהרי נכרים מזהירים על כך? ומוכח,

שאינו חיוב על אדם לוותר על תקנת חז"ל כדי שלא יכשל ההגמון, ולכן חייבים להינשא ביום רביעי, אף שבזה כאילו נותנים מכשול להגמון. גם בעניינינו, מעיקר הדין, אין צריך להפסיד את שירי השבת עם משפחתו בגלל שוטרים שייכשלו. אבל בכל זאת אם יכול לשיר בשקט, ולא יביא לו רפיון, והשבת שלו לא תיהפך ליגון ואנחה, ויתבל דבריו בסיפורי צדיקים ושאלות מרתקות - תבוא עליו ברכה, כדי ששוטרים לא ייסעו בשבת. ועל השאלה השנייה, נראה שאין לחוש לכך שירפו ידי המתקרבים. [שבת קודש]

לפקוח את העיניים - נקודות של אור

בעיר רחוקה אחת הוקם בית מחסה לעיוורים. שם טיפלו בהם במסירות, לימדו אותם להתנהל על אף הקושי, הרגילו אותם לקרוא בכתב 'ברייל' - והעניקו להם הזדמנות ליצור קשרים עם חברים חדשים...

יום אחד, הגיע פרופסור ידוע לבית העיוורים עם הצעה: אני יכול לבצע ניתוח שישלב לכם את הראייה! מי מוכן? נו, מי לא מוכן? כולם נעמדו בתור וביקשו לזכות בניתוח שישחרר אותם מהעולם החשוך בו הם נמצאים... לאחר שהסתיימה ההרשמה, אמר להם הפרופסור: לפני שתכנסו לניתוח - עליי להבהיר לכם פרט חשוב! הניתוח אמנם ישיב לכם את הראייה - אבל ליום אחד בלבד! עשרים וארבע שעות מאז הניתוח - תחזרו למצבכם הקודם!

אנחת אכזבה נשמעה מפי כולם. מה שווה ניתוח כזה? למה להם לעבור ניתוח קשה - בשביל עשרים וארבע שעות? שלא לדבר על המרירות שוודאי תמלא אותם לאחר שיחזרו לעיוורונם. לאחר שטעמו את טעם האור, לאחר שראו עולם - הרבה יותר קשה לחזור לשגרה! עיוור אחד אמר: אני רוצה לעבור את הניתוח - בכל מחיר! אמנם הראייה תחזור אלי לזמן מוגבל - אבל הזיכרונות מאותם שעות לא יעלמו ממני לעולם! פתאום אדע לדמיין כיצד נראים כל המקומות אליהם אני הולך, פתאום אקבל מושגים כיצד נראים אנשים, אראה שמים, אדע כיצד נראים הציפורים המצייצים כה יפה, אדע אילו צבעים יש למאכלים שאני אוכל. חיי ישתנו - אפילו אם לא אוכל לראות עוד!

לא פעם אנו חווים רגעים של 'גדלות המוחין', העיניים נפקחות - ואנו מבינים את תכלית החיים, מתעוררים בחשק עז להיות בקשר תמידי עם השם, מבינים עד כמה אנו בידי הרחומות של השם "כְּנִמְלָ עָלַי אִמּוֹ". עברנו את הימים הקדושים שהתחילו בליל התקדש החג, ליל הסדר בו הרשע הגדול ביותר יכול לזכות לקרבת אלוקים, זכינו לחוג את היום בו זכתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל בן בוזי, אנו עולים ומתקדשים בימי הספירה מעלה-מעלה "ואטהר ואתקדש בקדושה של מעלה" עד הגיענו לרגע הגדול בו העם ראו את הקולות והלפידים וזכו לקבלת התורה, אבל הרגעים הללו הם קצרים: יום או שבוע אחד של חג, ואז כמה שבועות של אבל. יום חג נוסף, או חודש שלם של חגים וימי רצון, ושוב הכול חוזר לשגרה, ואנחנו שבים לאותו עיוורון, לאותו חושך שעוטף אותנו מכל עבר.

והשאלה הנוקבת היא, מה כל זה שווה? למה לנו להתמלא בכל פעם מחדש בתקוות שווא... הפעם זה יהיה שונה? הרי בסופו של דבר החיים ממשיכים! אבל האמת היא, שאותם רגעי אור של פקחת העיניים והבנת החיים משפיעים עלינו בצורה עמוקה, כי הם מזכירים לנו, גם בימים של חושך וכאב - שיש אמת בעולם! שיש דרך להתקרב! שיש בורא שצריך להגיע אליו! קנייני האמונה, קנייני נצח הם! [נקודות של אור - ספינקא]

שתכניע את עצמך ותמחל להם ותתפלל בטובתם, שהרי כל המעביר על מידותיו מעבירין לו על כל פשעיו, ומלבד שבזה אתה תמנע ותציל נפשך מהלא תעשה של "לא תשנא את אָחִיךָ בְּלִבְבְּךָ" שעוברים עליו בכל רגע ורגע, עוד תראה שאדרבה בזה תצליח יותר.

אמר לי האברך שאכן כן עשה ובכל יום התפלל על חמיו ועל אשתו ומאז הוסרה השנאה ביניהם והרגיש עצמו מרוצה מאוד, והבריא מחוליו, והתחיל לרוות נחת מהבת, וגם הצליח לאחר מכן מאוד בעסקיו. [אגן הסהר" חלק ב' עמ' 252]

״וְאִשָּׁה גְרוּשָׁה מֵאִשָּׁה לֹא יִקְחוּ״ (כא, ז)

רבי שלמה זלמן מוולוז'ין ישב פעם בבית הגר"א מוילנא, ובינתיים נכנס יהודי פשוט ותמים ושאל: "כהן אני, האם יש לי רשות לקחת גרושה"?... לשמע השאלה התמימה, פרצו העומדים בצחוק, והאיש הנכלם יצא והלך לו.

אלא שרבי זלמל"ה ביקש להחזירו מיד. "האם לדרך רחוקה אתה רוצה לקחת את הגרושה"? השיב הלה: "לא, לדרך קצרה שלש פרסאות". "מותר לך, מותר לך!" אמר רבי זלמל"ה, והלה יצא ממנו שמח וטוב לב.

"ראו נא", פנה רבי זלמן אל הסובבים: "גם לשמוע שאלת תם, דרושה מעט פיקחות". הבנתי מיד כי היהודי הינו עגלון, ומתוך תמימות חשב כי אסור לו להסיע גרושה בעגלתו, ולכן שאלתיו אם לדרך רחוקה הוא נוסע, ומתוך תשובתו נוכחתי לדעת כי מסקנתי היתה נכונה, והוריתי לו אפוא להיתר..."

״שׁוֹר אֹו כָּשָׁב אֹו עַז פִּי יוֹלֵד וְהִיא שְׁבַעַת יָמִים תַּחַת אִמּוֹ וּמִיּוֹם הַשְּׁמִינִי וְהִלָּאָה יִרְצָה לְקַרְבָּן״ (כב, כז) - המעביר על מידותיו - סיפור

הדא הוא דכתיב (תהלים לו, ז): 'צִדְקַתְךָ כְּהַרְרֵי אֵל מִשְׁפָּטֶיךָ תְהוֹם רָבָה אָדָם וּבְהִמָּה תוֹשִׁיעַ ה' (מדרש ויקרא רבה כז). והקשה בספר "וידבר משה", מה הקשר בין המדרש לפסוק זה? אלא, כתוב בספרים הקדושים שאדם רוצה לחזור בתשובה כראוי - צריך להתענות או לפדות את תעניתו באמצעות קבלת בזיונות.

עצה זו, של קבלת הביזיונות באהבה מיוסדת על דברי הנביא (איכה ג, ל): "יִתֵּן לְמַכְהוֹ לְחֵי יִשְׁבַע בְּחֻרְפָּה", אדם שרוצה לשוב בתשובה צריך בדרך כלל לצום, אבל "אם יתן לְמַכְהוֹ לְחֵי", כלומר, אם אותו אדם יקבל בזיונות, או אז הוא "שִׁבְעַת", דהיינו, אין לו צורך בצומות שזה בא במקום "חֻרְפָּה".

והנה הגמרא (מסכת חולין ה:): מבארת: "אָדָם וּבְהִמָּה תוֹשִׁיעַ ה'", אלו בני אדם שערומים בדעת ומשימים עצמם כבהמה, שומעים חרפתם ואינם משיבים", כפי שהבהמה איננה מרגישה עלבונות וביזיונות, כך אותם בני אדם אינם חשים בכך. זוהי כוונת הכתוב "צִדְקַתְךָ כְּהַרְרֵי אֵל מִשְׁפָּטֶיךָ תְהוֹם רָבָה אָדָם וּבְהִמָּה תוֹשִׁיעַ ה'", אנו משבחים את הקב"ה "צִדְקַתְךָ כְּהַרְרֵי אֵל", מדוע? משום שלמען האמת "מִשְׁפָּטֶיךָ תְהוֹם רָבָה", ולפי מידת הדין מגיעים לאדם צרות וייסורים נוראים על מעשיו, אבל "אָדָם וּבְהִמָּה", אדם המשים עצמו כבהמה, זוכה שבמקום ייסורים "תוֹשִׁיעַ ה'" וזו צדקתך הגדולה.

בהמשך דברי ה"וידבר משה" הוא מביא את מאמר חז"ל (מדרש ויקרא רבה כז, ה): "האלוקים יבקש את הנרדף... רבי יהודה ב"ר סימון אמר, כך אמר הקב"ה שור נרדף מפני ארי, עז נרדף מפני נמר, כבש מפני זאב - לא תקריבו לפני מן הרודפים אלא מן הנדרפין".

השור, העז והכבש כשרים לקרבן משום היותם נרדפים, והרי הם כמי ששומעים חרפתם ואינם משיבים, ומאחר והם נרדפים הם רצויים לפני ה', כאותו אדם המשים עצמו כבהמה, ובשל כך הוא זוכה שהקב"ה ירחם עליו ויעביר ממנו את הייסורים המגיעים לו על פי דין, לפיכך כאשר מזכירה התורה את הקרבנות: "שׁוֹר אֹו כָּשָׁב אֹו עַז", אומר המדרש: "הדה הוא דכתיב: 'צִדְקַתְךָ כְּהַרְרֵי אֵל מִשְׁפָּטֶיךָ תְהוֹם רָבָה אָדָם וּבְהִמָּה תוֹשִׁיעַ ה'".

הגאון ר' חזקיהו מישקובסקי שליט"א סיפר ששמע מהגאון רבי ישראל גואלמן שליט"א רבה של רמות א' ששמע זאת מבעל המעשה בעצמו. הוא סיפר שהיו לו בעיות בשלום בית וחובות כספיים ובעיות עם הבת, ולבסוף הוכרח לגרש את אשתו, וחמיו תבעו למשפט ועשה לו צרות, ועל כל זאת גם חלה במחלה קשה מאוד.

הוא פנה לגאון רבי אברהם גניחובסקי זצ"ל כדי שיתן לו עצה וברכה. אמר לו הרב, אם אתה רוצה להצליח תקבל על עצמך שני דברים: דבר ראשון, להיות מהשומעים חרפתם ואינם משיבים, ותסתכל כל הזמן שהכל מהשמים ושום דבר לא יכול היה להרע לך אם לא נגזר עליך כן.

דבר שני, להתפלל על אשתך הגרושה שתצליח, וכן שחותנך לשעבר יצליח בעסקיו, ותשתדל לאהוב אותו ולבקש טובתו. ואמר האברך לרב, איך אני יכול לעשות כן הרי הם כל כך פגעו בי. השיב לו הרב, הדרך היחידה להצלחתך היא

ברכת התורה רון ברינה

״לְאָדָם מַעֲרַכֵי לֵב וּמַה' מַעֲנֵה לְשׁוֹן״ (משלי טז, א)

לעילוי לעילוי בשמת מו"ר אבי: יעקב בן רחל וצדוק מרת אימי: שרה-סרח בת שמחה ויוסף

מרכוס מרדכי בן רבקה ויוסף: דינה בת שרה נפתלי בן רזה: סמי בן שמחה: גורלי בן שמחה יוסף חיים בן לאה: יהודה בן טובה: משה אהרן בן מאיר יצחק: שלמה בן זוהרה: יעקב בן סאלם: חיים בן דוד ורחל: מאיר בן שמחה אשר מסעוד בן זוהרה: רחמים בן חאורו אברהם: רפאל בן תמו אפרים בן ציון ורבקה: דויד (רוג'ה) בן שמחה: שמעון בן רחל בן זינו מינה בת מרדכי שמואל: יפה נדרה בת נעימה: רזה בת שמשון מרים בת עזיזה: כתון בת חביבה: אהובה (דייז) בת טובה חיה בת יוסף: רחל בת חנה: חנינה בת כמיסה: ורד בת אידה הגר בת הרטה ואהרן

להצלחה: אריה (לאון) בן מלכה: אליעד יעקב, הדס-הודיה, תמר, יעל, מיכל שרה בני פאולה בנימין בן צילה.

זיווג הגון: זהבה בת אטווג'ימי שמואל בן אסתר-נעמה בת אסתר-יצחק בן חיה: אליהו בן אילנה רחלי בת זהבה: עדינה בת שמחה: לאה רחל בת איריס: בתיה בת אסתר

לרפואת:
הרב מאיר נסים בן נמסאנה שליט"א יעקב ישראל בן גלית: אריאל בן אביגיל מנחם בן עליזה: שמעון בן רחל: אברהם בן אנט עוזר בן הגר: גולן בן דינה אורטל בת גלית: ויקטוריה בת שרה: זולית בת חנה פאולה בת דינה: גלית בת רות: מרים קרן בת רבקה אילה לאה בת ציפורה: שושנה בת שדרה רחל בת נוארה: רות בת לינה: מורית בת רחל לימור הודיה, ושרונה בת תרן יפה

לזרע של קימא:
יהודה יחזקאל יוסף בן רחל מרים נפתלי שלמה בן לאה: ליאור בן דינה שושנה ריזל בת מינה: שירה בת שושנה מיטל בת לולו: ליאת בת ויקטוריה שמחה צביה בת רחל: יובל בן שלומית רחל בת חיה: עדי בת מוזל

להזמנות, להקדשות ולתרומות בסלולרי - 050-3828752

או במייל: Ronbarina@gmail.com
כתובת: רח' הקוצר 2 רמת השרון מ.4741102

מצוה לתרום מכספי מעשר לזיכוי הרבים
ניתן לשלוח צ'ק לכתובת: רח' הקוצר 2 רמת השרון מ.4741102